

عنوان و نام پدیدآور: پنج گنج مینوی / پژوهش و برگردان امینیان، علی محمد، ۱۳۵۵ -
 علی بن ابی طالب (ع)، امام اول، ۲۳ قبل از هجرت - ۴۰ ق.
 عنوان فرارادادی: پنج البلاغه، فارسی - عربی، برگزیده: حدیث عنوان هصری، فارسی - عربی؛ رساله حقوق، فارسی -
 عربی، مشخصات نشر: قم: هشت کتاب، ۱۳۹۳. مشخصات ظاهری: ۲۰۰ ص شلک: ۷۳۸۹-۱۹-۵-۶۰۰-۹۷۸-۶۰۰
 وضعیت فهرست نویسی: فیا
 موضوع: علی بن ابی طالب، امام اول، ۲۳ قبل از هجرت - ۴۰ ق. خطبهها.
 موضوع: علی بن ابی طالب، امام اول، ۲۳ قبل از هجرت - ۴۰ ق. - نامهها.
 موضوع: علی بن ابی طالب، امام اول، ۲۳ قبل از هجرت - ۴۰ ق. نامهها
 موضوع: علی بن الحسین، ۳۸-۹۴ ق، رساله الحقوق.
 موضوع: احادیث خاص (عنوان هصری)
 شماره افزوده: امینیان، علی محمد، ۱۳۵۵. گردآورنده، مترجم، رده بندی کنکره: ۱۳۶۳۷۸۸-۴/۰۲۲/۳۸BP
 رده بندی دیجی: ۹۵۱۵/۲۹۷ شماره کتبیسناسی ملی: ۳۶۵۱۳۷۰

شناسنامه کتاب:

نام: پنج گنج مینوی
 گردآوری و برگردانی: علی محمد امینیان
 ناشر: هشت کتاب
 چاپخانه: باران
 نوبت چاپ: اول / ۱۳۹۳
 شمارگان: ۶۰۰
 قیمت: ۷۰۰۰ تومان
 شابک: ۹۷۸- ۶۰۰- ۷۳۸۹- ۱۹- ۵

مرکز پخش: قم/ ۰۹۱۹۸۶۸۹۵۵۶

پنج گنج

پروا پیشگان

سخن پیر به پور

پیمان نامهٔ سرمدداری و مردمداری

بابانامه‌ی زندگی

خود و خدا

گردآوری و برگردان: علی محمد امینیان

سخن نخست

در گیتی چیزی ارزنده‌تر از زندگانی و گنجی ارزنده‌تر از مایه‌ی زندگانی نیست. همان آب که از روشنی آفتاب، هستی گرفته و با گرمی و روشنی نهفته در نهادش، هسته‌های خفته در خاک را می‌رویاند و خاک را تاک و جوش و خروش و روشنایی خورشید را در جام "می" نمایان می‌کند.

در آسمان نیز گنجی ارزنده‌تر از آب نیست «وَكُنْ عَرْشُهُ عَلَى الْمَاءِ» آبی پدید آمده از روشنایی، رویاننده‌ی هسته‌های نهفته در جان و دل آدمی که از آن، درختانی می‌روید که ریشه در آسمان و شاخه و سایه بر زمین دارند که «سخن پاکیزه، مانند درختی‌ست که ریشه‌اش پایدار و شاخه‌اش در آسمان است».

و آن آب زندگانی و گنجینه‌ی آسمانی را در نهاد مردانی ایزدشناس و ایزدشنان و دل‌هایی اهورایی و ایزدی نهادند و از آنجا که گنجینه‌های آسمانی جز دانش و بینش نیست و برای دانش در این گیتی کالبدی بهتر از سخن نبود، آن گنجینه‌ها را در کالبد واژه‌ها ریختند تا از لب‌های مینوی مردان پارسا و پریسا، بجوشد و بر هستی پرهمته و سراسر نیاز مردمان - چه نیک و چه بد- بترآورد تا هسته‌های هستی‌شان پر رویش و آسمان دلشان پر بارش و آب و گلشان پر جوش و خروش گردد و خاکشان تاک، جانشان پاک و هستی از آنان مست شود و لیک از پاکیزه جز پاکی و از پلید، جز پلیدی نروید که: «الْبَلَدُ الطَّيِّبُ يَخْرِجُ نَبَاتَهُ يَأْذِنُ رَبُّهُ وَالَّذِي خَبَثَ لَا يَخْرِجُ إِلَّا نَجَسًا كَذَلِكَ نَصْرَفُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَشْكُرُونَ»

اینک این "بنج گنج مینوی" در برابر ماست تا خاکستان جانمان را تاکستانی کنیم از باده‌ای که هستی‌اش جز روشنایی و مستی‌اش جز فرزنگی و مهر و شور، نیست.